

- chúng mình, Đà Lạt những ngày đầu năm...

Đà Lạt những ngày đầu năm, đã không lạnh theo cách khiến người ta run rẩy mà lại lạnh theo một kiểu rất hiền, hiền đến mức chỉ cần đứng cạnh nhau cũng trở nên ấm áp. Trong cái se lạnh ấy, A7 chúng mình đến Đà Lạt bằng tất cả sự háo hức của tuổi trẻ, bằng một phiên bản chân thật nhất của tuổi 17. Đà Lạt đẹp vì sương mù giăng kín lối, vì những buổi sáng chậm chậm đến lạ thường, vì những tia nắng xuyên qua kẽ lá và dừng lại rất lâu trên vai áo, nhưng Đà Lạt của tụi mình còn đẹp hơn như thế vì ở đó có 11A7 - một tập thể đủ đầy yêu thương. Tụi mình đã đi cùng nhau lâu đến mức, tất cả đều nhận ra rằng: à sau cùng thì "đi" cũng để "trở về".

Bởi, "đi" không chỉ là rời khỏi một nơi nào đó, mà là để thấy mình đã lớn lên ra sao dưới mái trường Hàn Thuyên thân thuộc. Để nhận ra rằng trên từng bước chân của tuổi 17, luôn có bóng dáng của một tập thể mang trong mình niềm tự hào chung. Tụi mình "đi", để thấy những ngày còn khoác trên vai màu áo Hàn Thuyên, không chỉ là những tháng năm đi học mà là hành trình học cách "sống" - học cách sẻ chia - học cách vì nhau mà bước tiếp. Giữa rất nhiều khác biệt, vẫn chọn đồng hành cùng nhau bằng sự tử tế yêu thương...

Và rồi "trở về", không phải để quay lại điểm bắt đầu mà để mang theo những hoài niệm rất đẹp: là sương Đà Lạt đầu mùa

là cái lạnh vẫn theo kiểu rất hiền ấy

là những khung hình có tiếng cười tuổi 17

và là niềm tự hào rất khê, khi biết rằng chúng ta đã từng là học sinh của "Hàn Thuyên", đã từng sống trọn vẹn cùng nhau dưới những ngày tháng rực rỡ nhất của tuổi trẻ.

Sau cùng, khi mỗi người lớn lên, khi con đường phía trước dần rộng mở, thì điều ở lại không chỉ là một chuyến đi - mà còn là ký ức về một tập thể đã từng cùng nhau viết nên một đoạn thanh xuân rất đẹp mang theo niềm tự hào của 11A7 như một phần không thể thiếu trong hành trang bước tiếp về sau.

A7 của những ngày ở Đà Lạt, không cần phải làm gì thật lớn, chỉ cần cùng nhau đi qua từng con dốc, cùng nhau lưu lại những khung hình đầy nắng và gió, cùng nhau cười vì những điều rất đỗi vụn vặt, vậy là đủ để tạo nên một mùa đẹp nhất trong năm. Rồi sẽ có lúc, mỗi người trong chúng ta trưởng thành hơn, bận rộn hơn, đi về những hướng khác nhau nhưng Đà Lạt đầu mùa năm ấy,

vẫn sẽ ở đó, như một nơi để nhớ, một nơi để thương, một nơi nhắc rằng, chúng ta đã từng có một thời rất trong veo bên nhau...

Nếu gọi tên mùa đẹp nhất của Đà Lạt, thì với A7 - đó không chỉ là mùa hoa, mùa sương hay mùa nắng, mà là mùa có CHÚNG TA, có những ngày sống hết mình với tuổi trẻ, có những khoảnh khắc tưởng chừng ngăn ngại nhưng đủ để theo suốt một đoạn thanh xuân. Đà Lạt đã dịu dàng giữ lại A7 - còn A7 thì mang theo cả Đà Lạt, như một ký ức ấm áp. Để sau này, mỗi khi nhớ đến, chỉ cần mỉm cười thôi, là đã thấy cả một bầu trời thanh xuân hiện về.

- gửi cho thanh xuân những ngày tháng rất đẹp (đang soạn...)